

Leo Trotskij

Lenin är död

Lenin finns inte längre. Vi har mist Lenin. De mörka lagar som bestämmer hur artärerna fungerar, har förstört hans liv. Medicinen har visat sig kraftlös att åstadkomma vad vi innerligt hoppades på, vad miljontals mänskliga hjärtan krävde.

Hur många skulle, utan att tveka, ha offrat sitt eget blod till den sista droppen för att återuppväcka, för att förnya artärerna hos den stora ledaren, Lenin Iljitj, den unike, som inte kan ersättas. Men inget mirakel inträffade där vetenskapen var maktlös. Och nu finns inte Lenin längre. Dessa ord slår ned på våra medvetanden likt gigantiska stenar som faller ned i havet. Är det sant, kan man tänka tanken?

Hela världens arbetares medvetande kan inte förstå detta faktum; för fienden är fortfarande väldigt stark, vägen är lång, och det stora arbetet, det största i historien, är ofärdigt; för världens arbetarklass behövdes Lenin på ett sätt som kanske ingen annan i världshistorien hittills har behövts.

Sjukdomens andra angrepp, som var allvarligare än det första, varade i över tio månader. Artärerna "lekte" ständigt, enligt läkarnas bittra uttryck. Det var en fruktansvärd lek med Lenins liv. Förbättring kunde förväntas, nästan fullständig återhämtning, men också katastrof. Vi förväntade oss alla en återhämtning, men katastrofen inträffade. Hjärnans andningscenter slutade fungera och kvävde detta genialiska intellekts centrum.

Och nu finns inte Vladimir Iljitj längre. Partiet har lämnats föräldralöst. Arbetarklassen har lämnats föräldralös. Detta var precis den känsla som nyheten om vår stora lärare och ledares död väckte hos oss.

Hur ska vi gå framåt, ska vi hitta vägen, ska vi inte gå vilse? För Lenin, kamrater, är inte längre med oss!

Lenin finns inte längre, men leninismen lever vidare. Det odödliga i Lenin, hans doktrin, hans verk, hans metod, hans exempel, lever i oss, lever i det parti han bildade, lever i den första staten för arbetande människor vars ledare han var och som han vägledde.

Våra hjärtan är så fulla av sorg, eftersom alla av oss, tack vare historiens stora ynnest, föddes som samtida med Lenin, arbetade med honom, och lärde oss av honom. Vårt parti är

leninismen i praktiken, vårt parti är arbetarnas kollektiva ledare. I var och en av oss lever en liten del av Lenin, som är den bästa delen av oss alla.

Hur ska vi fortsätta? Med leninismens lampa i vår hand. Ska vi finna vägen? – Med det kollektiva medvetandet, med partiets kollektiva vilja ska vi hitta den!

Och imorgon, och dagen efter, under en vecka, en månad, ska vi fråga, är Lenin verkligen död? För hans död kommer under lång tid att framstå för oss som en osannolikhet, en omöjlighet, en av naturens fruktansvärda nycker.

Må den smärta vi känner, som hugger i våra hjärtan varje gång vi tänker att Lenin inte längre finns, för var och en av oss vara en förmaning, en varning, ett upprop: Ditt ansvar har växt. Var värdig den ledare som skolade dig!

I smärta, sorg och bedrövelse, knyter vi våra led och våra hjärtan samman; vi enar oss mer inför de kommande striderna. Kamrater, bröder, Lenin är inte längre med oss. Farväl, Iljitj! Farväl, ledare!

Tiflis-stationen, 22 januari 1924

Publicerad för första gången på engelska i *Fourth International*, Vol. 12 No.1, January-February 1951, s. 29.

Översättning från engelska av Stefan Kangas.